

gamle Bestemmelser, der; hvis de ikke blive ophævede ved Lov; hvad de helst burde, dø af Ælde.

Jeg vil, som sagt, anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme, navnlig ud fra den Forudsætning, at det for det første er paa-trængende nødvendigt, og for det andet er en Lejlighedslov. Det, at man fremmer dette Lovforslag, skal jo ikke betyde, at de øvrige Forhold, som man gerne vilde have ordnede; skydes ud i en uoverskuelig Fremtid.

N. J. Larsen: Ministeriet oplyser i Motiverne til Lovforslaget, at man ved Ud-arbejdelsen af det „væsentlig har taget Lig-brændingsloven af 1892 til Mønster“. Som den, der i sin Tid bragte Lovforslaget om Ligbrænding frem her i Tinget, er det mig ret behageligt at erfare, at man endnu 10 Aar efter finder den da valgte Form mønstergyldig. Og ikke blot Formen, men ogsaa den Grundbetragtning, hvorpaa Lig-brændingsloven hviler, har jo vundet det høje Ministeriums Bifald. Den Tankegang, som bar Loven om Ligbrænding, var den, at hvilke Meninger man end personlig maatte have om de forskellige Maader, hvorpaa de efterlevende kunne skille sig ved deres nærmestes døde Legemer, saa bør man indrømme Folkekirken Medlemmer Frihed paa dette Omraade, saa vidt som principielle kirkelige Krav ikke stille sig hindrende i Vejen. Den samme Frihedsbetragtning ligger til Grund for nær-værende Lovforslag. Man gaar med Rette ud fra, at Jordfæstelse ikke hører i den Forstand til den folkekirkelige Ordning's nødvendige Led, at der bør være en for alle gældende Maade, hvorpaa Jordfæstelse skal finde Sted. Det fremgaar af Bemærk-ningerne til Lovforslaget, at man fra det kirkelige Embedes Side har ønsket at stille Folkekirken Medlemmer frit med Hensyn til præstelig Medvirkning ved Jordfæstelse. Jeg forstaar ligesom den første ærede Taler (A. Thomsen) saare vel, at man netop fra Kirkens Embedsmænds Side ønsker at faa Frihed indført paa dette Omraade; og jeg maa derfor ligesom den nævnte Taler give Forslaget min fulde Tilslutning. Jeg betragter det som et nyt Skridt i Retning af at udvide Friheden inden for den folkekirkelige Ramme. Og dette er jo meget godt. Der er kun en Bestemmelse i § 1, som jeg ret indtræn-gende maa anmode om at faa ændret. Det er det andet Stykke af anførte Paragraf, der lyder saaledes: „For Personer under 18 Aar kan saadan Bestemmelse — nem-

lig angaaende Jordfæstelse uden Medvirken af Folkekirken's gejstlige — træffes af paa-gældendes Forældre eller Værger.“ Rent borgerligt set er det jo rigtigt, at en Per-son først anses for moden til at have no-gen Mening om sine egne Forhold, naar han har opnaaet 18 Aars Alderen. Men denne rent borgerlige Betragtning kan ikke, mener jeg, rettelig overføres paa det religiøse eller kirkelige Omraade. Naar Forholdet vitterligt er det, at der efter Luthersk, og jeg kan jo tillige sige efter Folkekirken's Opfattelse, ind-træder med Konfirmationen en Myndig-hedstilstand for Folkekirken's Medlemmer, saa er det ikke rigtigt, at der ved dette Lovforslag ses bort fra denne Myndigheds-tilstand. Der kan, det ved jeg meget vel, være delte Meninger om, i hvilken Grad der indtræder kirkelig Myndighed ved Konfirmationen, men at der, kirkelig set, er en væsentlig Forskel mellem de Per-soner, der ikke ere konfirmerede; og dem, som ere konfirmerede, det er jo uomtvisteligt. Det forekommer mig, at den an-førte Bestemmelse i Lovens § 1, om den blev gennemført uforandret, vilde kunne føre til højst stødende Resultater. Man behøver blot at tænke sig et religiøst vakt ungt Menneske i Alderen mellem Konfirmationen og de 18 Aar, havende en Væрге, der er langt mindre kirkelig sindet, ja maaske, ihvorvel han er Medlem af Folkekirken, i Virkeligheden er uvillig over for Kirken — en saadan Væрге skal da have Ret til, uden at tage mindste Hensyn til vedkommende unge Menneskes egen Mening, at bestemme, at i Tilfælde af Dødsfald skal den ikke kirkelig, men borgerlig umyndige jordfæstes uden kir-kelig Medvirkning. Hvis jeg tænker mig tilbage til mine ganske unge Aar, vilde jeg finde, at det var en i høj Grad hen-synsløs Bestemmelse, at man saaledes skulde kunne prisgives, indtil man blev 18 Aar, en andens Forgodtbefindende. Jeg vil derfor meget henstille, at denne Bestemmelse ændres. Jeg finder det i sin Orden, at enhver, der har opnaaet 18 Aars Alderen, selv om det kunde tænkes, at han eller hun ikke var konfirmeret, faar Ret til at træffe gyldig Bestemmelse om sin egen Jordfæstelsesmaade; men naar Talen er om konfirmerede Personer under 18 Aar, mener jeg, at en Tilføjelse bør gøres om, at der kun kan træffes en Ordning i den her tilsigtede Retning naar baade Værgen og den umyndige ere enige. Derved undgaar man det i adskil-likes Øjne maaske stødende i, at en Person